

ДА 90-ГОДДЗЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ УЛ. І. ЛЕНІНА

Ул. І. Ленін, Д. Бедны і дэлегат ад Украіны Ф. Панфілаў на VII з'ездзе РКП(б). Сакавік 1919 года.

Фота Леанідава. Фотакроніка ТАСС. (Архіў ІМЛ)

Ленін пра будаўніцтва і архітэктару

Глыбока і ўсебакова даследуючы грамадскае жыццё, У. І. Ленін сур'яўна ўвагу аддаваў будаўніцтву і архітэктурцы як адной з важнейшых грамадскіх з'яў.

У гэтым сэнсе выказванні У. І. Леніна з'яўляюцца цвёрдай навуковай асновай для барацьбы з астацтвам і фармалізмам (гэтая небяспека яшчэ да канца ў нас не ліквідавана).

Графіі, праслаўленыя працаўнікамі заводаў і палёў, выдатнымі грамадскімі дзеяцамі, работнікамі мастацтва і вучонымі. Дык няхай жа больш іх скульптурных партрэтаў упрыгожваюць нашы вялікія і малыя гарады і іншыя населеныя пункты, сваімі выявамі натхняючы працоўных на слаўныя подзвігі ў імя росквіту сацыялістычнага Радзімы.

«Вы хочаце ведаць, ці саў я даўна ў «Літаратурнай газетэ» другі французскі пісьменнік В. Поанер, — што я думаю пра паездку Мікіты Хрушчова ў Францыю. Мой адказ мог бы ўмясціцца ў адным слове: нарэшце! Ды і як сказаць што-небудзь іншае, калі прыгадваеш, якія разнастайныя вузы звязваюць Саветскі Саюз з Францыяй: вузы культуры — ад першых вершаў Пушкіна, напісаных, які выдала, на французскі мове, да невялікага захавання рускай літаратуры, якое ахапіла Францыя трохі пазней; вузы крыві, прайшлі ў дзях суверэтных войнаў; вузы будучыні, аснова якой закладзена, з аднаго боку, Парыжскай камунай, з другога боку — Кастрычніцкай рэвалюцыяй.

Асобна варты спыніцца на той ідэяна-выхаваўчай ролі, якую надаваў У. І. Ленін архітэктурцы ў сінтэзе са скульптурнай і іншымі сродкамі выяўленчага мастацтва.

У гэтым сэнсе выказванні У. І. Леніна аб характары архітэктурных збудаванняў. Ён не любіў будынкаў вычарных, з напішлівымі формамі. Яму падабалася ўсё сціплае, разумнае. З гэтага пункту гледжання вельмі цікавае супастаўленне У. І. Леніна з узорам Смольнага, які імановаў яму сваёй прастотай. Ён пісаў аб «прыгожых пампашаных Таўрычаскага палаца, які і выглядам сваім адраінаваўца ад Смольнага прыблiдана так, як прыгожы, але мёртвы буржуазны парламентарызм адраінаваўца ад пралетарскага, простага, жывога і жыццёвага саветскага апарату».

Думкі У. І. Леніна аб прыродзе і сутнасці архітэктурцы маюць важнейшае значэнне, бо ў іх навукова абгрунтавана галоўная задача архітэктараў і будаўнікоў — стварэнне зручных, трывалых, эканамічных і прыгожых будынкаў і збудаванняў, з дапамогаю матэрыяльных і астацтваўных сродкаў і астацтваўных патраб саветскіх людзей.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

Корань гэтых памылак заключаецца ў аднабоковым разуменні архітэктурцы, галоўным чынам, як мастацтва, у няправільным падзеле архітэктурцы на дзве часткі — матэрыяльна-мастацкую, са значным ігнараваннем першай і з вылучэннем на галоўны план другой. Усё гэта прывяло да развіцця вялікіх прамернасцей у архітэктурцы.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

Воск ужо некалькі год будаўнікі вядуць паспяховую барацьбу за ажыццяўленне ўказанняў партыі. Ужо удалося разка павялічыць маштабы і тэмпы будаўніцтва, значна знізіў яго кошт.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

У тым жа ўраце ў гарадах нашай краіны былі збудаваныя рад помнікаў, якія не мелі мастацкай каштоўнасці, з'яўляліся ў той жа час сродкам прапаганды ідэй самаўладства.

Хрушчоў ўсіх народаў Зямлі, і нашы ўласныя аднасіны да гістарычнай місіі міру і дружбы, якой пачынаецца сённяшняе жыццё. Мы ведаем: кожная паездка Мікіты Сяргеевіча ў ружыжы роднай краіны — гэта новы камень, укладзены ў непахісную сцяну прамяністага палаца Міру, які будзе чалавецтва. І як нам не радавацца, не ганарыцца, што імяны мы, саветскія людзі, закасаўшы рукавы, самімі першымі на Зямлі будзем гэты палац!

Усё, што мы робім, служыць ідэям і мэтам міру; і наша самааддана барацьба за дэмакратычнае выкананне планаў самігодкі, і наша дапамога лабаратарыям народам, і вывучэнне космасу, і наша барацьба за новага чалавека, які ўжо жыве сярод нас. Ён не баіцца памыліца, сказаўшы, што няма цяпер у свеце газеты, на старонках якой словы «Саветскі Саюз» не прыцягвалі б да сябе ўвагі ўсіх без выключэння чытачоў. Вядома, у многіх газетах Захаду гэтыя словы сустракаюцца з брундзі хуцней, з брыдкімі выдумкамі, якімі спрабуюць яшчэ дабіваць нас прадажныя буржуазныя пісакі. Але нават самыя вытанчаныя з нашых урагаві сягоння не ў сілах знайсці такія словы і фарбы, якія дазволілі б ім утаіць ад сваіх чытачоў самае галоўнае, што стала здабыткам усёй планеты: праўду пра Саветскі Саюз.

Бо праўда — на нашым баку. Праўда няпраду заўсёды біла і працягвае быць. Вось яна, гэтая праўда: новае аднабоковае скарачэнне Узброеных Сіл СССР, якое мы праводзім, новае, грандыёзнае па сваёму аб'ёму факты нашай дапамогі вызваленым ад каланіяльнага прыгнёту краінам Азіі і Афрыкі; заява кіраўніка Саветскай дзяржавы ў адказе на пісьмо прэзідэнта Еўрапейскай федэрацыі супраць атамнага ўзбраення Ганса В. Рыхтэра і віца-прэзідэнта гэтай арганізацыі каноніка Л. Джона Голінса, у якім М. С. Хрушчоў выказаў спадзяванне, што «спрадстажныя перагаворы па разбраенню і сустрэча кіраўнікоў урадаў у Парыжы здоліць даць народам упэўненасць у тым, што праблема поўнай забароны і знішчэння ядзернай зброі будзе хутка і канчаткова вырашана»; напрошце, тое сапраўды бласмернае захваленне, з якім літаральна ўвесь свет сустраў нечуваны подзвіг чатырох простых саветскіх хлопцаў, што сваёй мужнасцю, стойкасцю і воляй скарылі шалёную лютасць найвялікшага з акіянаў Зямлі.

Можна было б працягваць пералік нашых штодзённых спраў і здзяйсненняў, якія адзілююць усё чалавецтва, але не ў пераліку справа, тым больш, калі пераліку гэтым няма і не можа быць канца. Справа ў праўдзе наша здзяйсненняя, у тым, як ідзе і ідзе яна на планеце, перамагаючы на кожным сваім кроку. Вось таму і стаў Саветскі Саюз найбольш развітым чалавецтвам. Вось таму і становіцца кожны прыезд Мікіты Сяргеевіча Хрушчова ў любую краіну светлым, радасным святлом не

Аляксандр МІРОНАУ толькі яе народа, але і народаў усяго свету.

Таксама радасна і ўсхвалявана сёння на сваёй зямлі сустрае Старшыню Савета Міністраў СССР і вялікі французскі народ. Кожны дзень у пасольстве Саветскага Саюза ў Парыжы паступаюць дзесяткі і сотні пісем з паметкамі «Старшыня» і «сабіста», у якіх простыя людзі Францыі запрашаюць Мікіту Сяргеевіча да сябе ў госці і настойліва ўгадваюць наведзець іх сёлы і гарады, і — што самае галоўнае — дазваляюць яму, сапраўднаму, шчыраму другу, свае патаемныя думы і самыя светлыя спадзяванні свае. «Мы, — пішуць парыжане, муж і жонка Мюрдак, — хацелі б запрасіць пана і пані Хрушчовых. Яны былі б прыняты, як у роднай сям'і». Подобных да гэтага пісем — многія-многія сотні. Так не пішуць з пачуцця ўласнай Францыі проста вядомаму, знаёмаму чалавеку. Так запрашаюць да сябе ў госці толькі таго, каму верыш да канца, каго любіш, хто друг табе, — такі друг, для якога і сам ты — увесь, да канца, і — усё лепшае, самае дарагое, што ёсць у тваім доме.

А такім сапраўдным і верным другам лічыць Мікіту Сяргеевіча не сотні, не тысячы, а мільёны простых французцаў! Гэтая дружба глыбокімі каранямі ўваходзіць у далёкае мінулае абадвох нашых народаў. Гэтая дружба, змацаваная крывёю, загартоўвалася і мужыла ў гады мінулай суверэнтнай вайны, калі нашы саветскія хлопцы ў радах маці білі гітлераўцаў на старажытнай зямлі Францыі, а французскія дэточкі і партызаны таксама самааддана грамілі агульнага ворага і ў саветскім небе, і на нашай, на беларускай зямлі. Гэтая дружба мужнее сёння ў нашай сучаснай барацьбе за жыццё, за шчасце простага чалавека, за мір на ўсім свеце, якому ўсяго сёбе, да канца, аддае самы стойкі і мужны з нас — Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў.

«Вы хочаце ведаць, ці саў я даўна ў «Літаратурнай газетэ» другі французскі пісьменнік В. Поанер, — што я думаю пра паездку Мікіты Хрушчова ў Францыю. Мой адказ мог бы ўмясціцца ў адным слове: нарэшце! Ды і як сказаць што-небудзь іншае, калі прыгадваеш, якія разнастайныя вузы звязваюць Саветскі Саюз з Францыяй: вузы культуры — ад першых вершаў Пушкіна, напісаных, які выдала, на французскі мове, да невялікага захавання рускай літаратуры, якое ахапіла Францыя трохі пазней; вузы крыві, прайшлі ў дзях суверэтных войнаў; вузы будучыні, аснова якой закладзена, з аднаго боку, Парыжскай камунай, з другога боку — Кастрычніцкай рэвалюцыяй.

Ці можна адказаць інакш, калі ведаеш, што рознагалосці паміж нашымі народамі — усёго толькі вынік рамаганіяў нашых агульных ворагаў, і аднае, што стаіць паміж намі, — гэта інтарсы, варажыя нам?

Ці можна адказаць інакш, калі наогул пачынаеш раздумваць або, нават не думачы ні пра што, проста любіш мір, іншымі словамі, — жыццё?

Краіна герояў

Чацвёрта маладых саветскіх салдацкіх аказіе адны ў неаглядным акіяне. Бушаваў шторм. Сярод магучых акіяніц хваля лёгкая баржа была як пушынка. Гаручае хутка скончылася, радня не працавала, не было нават паліва для абгарэву. Неўзабаве не сіла і прадуктаў хмарчаванія... А сіла патрабавалася мучава.

Праз 49 дзён саветскіх войнаў падрабляў амерыканскія маракі. На кройсеры «Кірсардж» яны прыбылі ў Злучаныя Штаты Амерыкі. Простыя амерыканцы горача і шчыра віталі саветскіх герояў. І ў гэтым — цудоўная адметнасць нашага часу, калі саветска-амерыканскія адносіны значна далішыліся, калі паміж двума народамі расце дружба і ўзаемаразуменне. Місія міру М. С. Хрушчова ў ЗША дала свае выдатныя вынікі.

У мінулай вайне саветскі і амерыканскі народы сумесна змагаліся супраць фашызма, і іх ваеннае братэрства спрыяла вялікай перамозе. А цяпер амерыканскія маракі падарылі краіну дапамогі чыпарым саветскім людзям, што аказаліся ў бяда... Прыемна, радасна думаць аб гэтым. Так, добра быць сабрамі, вельмі добра!

Сорак дзевяць дзён працягвалася гэтая цяжкае, невычынае змаганне. Людзі выстаілі, вытрымалі суровае, жорсткае выпрабаванне. Іх было толькі чацвёртае, але стыхія прыроды не зламаля іх. Яны перамаглі. Імя гэтаму — подзвіг.

Наперадзе ў нас — новыя задачы. На іх большыя вышыні мы павінны ўзайсці. Самігодны план ажыццяўлення велізарных перспектываў далейшага ўдзельна эканомікі і культуры краіны, нашага часу да камунізму. Множацца роды герояў — саветскіх, шырыцца рух ударнікаў і калектываў камуністычнай працы. Натхненна працуюць саветскія людзі ў імя сваёй Радзімы, у імя будучыні, у імя міру на зямлі.

Неўзабаве саветскія воіны А. Зіганшын, П. Палаўскі, А. Кручкоўскі і І. Фядотаў развітаюцца з амерыканскай зямлёй і вярнуцца на сваю Радзіму. Кветкамі і гарачымі абдымкамі сустраюць іх саветскія людзі.

Вестка пра гэты подзвіг абляцала ўсю зямлю. Вытрыманасць, стойкасць чатырох воінаў — Асхата Зіганшына, Шпіна Палаўскага, Анатоля Кручкоўскага, Івана Фядотава — адзіла ўвесь свет.

Нам на сіле вялікія здзяйсненні. Багацая цудоўнымі людзьмі наша саветская зямля. Слаўная яна і героямі-воінамі, і героямі мірнай працы. Чацвёрта пераможцаў акіянскай стыхіі яшчэ раз паказалі гэта. 49 дзён іх беспрыкладнага адзінаборства са стыхіяй — гэта не пуд, гэта саветскі характар.

Подзвіг герояў — гэта слава нашай зямлі. Аб мужнасці чыпарым саветскіх воінаў ужо складзены песні і легенды. Краіна герояў чакае дарагіх сяброў.

Аркадзь МАРШНОВІЧ.

Чытачы абмяркуюваюць часопіс

На старонках часопіса «Польмя» друкуюцца новыя творы беларускіх празаікаў, паэтаў, драматургаў, ачышчальныя артыкулы па пытаннях літаратуры, мастацтва і мовы. Таму не выключана чытачы абмяркуююць часопіс на літаратурных вечарах і сустрэчах з работнікамі рэдакцыі.

Нам разкалігі пісьменнікамі. А. Бацька, Я. Брыль, М. Танкам, І. Шамякін, якія адбыліся ў Карэліцкім раёне. Пісьменнікі сустракаліся з вучнямі, інтэлігентнага раёна, каласікамі сельсаветаў «Новае жыццё». Чытачы тт. Паўлян, Сурага, Жук і іншыя выступілі з разгляданым твораў, змяшчаным у часопісе, гаварылі пра тое, як чытаюць працуючыя раёна творы беларускіх пісьменнікаў, як распаўсюджваюцца кнігі.

Так, наш народ на праву ганарыцца сваімі героямі. У подзвіг Зіганшына, Палаўскага, Кручкоўскага і Фядотава ярка праявілі саветскі характар.

Адначасна Радзіме, мужнасцю, сціпласцю, вернасцю дружбе, вялікай сіла духу — вольны рысы саветскага ха-

Літаратурны вечар

Шырока рыхтуюцца адзначыць 90-годдзе з дня нараджэння Ул. І. Леніна рабочыя і інжынеры завода «Гомсельмаш». У заводскай прафсаюзнай бібліятэцы арганізавана вялікая літаратурная выстаўка. Настані дзе — ленынскія творы, кнігі і брашуры пра Ул. І. Леніна. Днём у аэраводскім клубе адбыўся вялікі літаратурны вечар. З дакладам «Вобразы Леніна ў мастацкай літаратуры» пераможаў камбайнабудульнікі выступіла супрацоўніца бібліятэчнага аддзела абласной бібліятэкі імя Ул. І. Леніна тав. Паліна. Лепшыя чытальнікі завода М. Даршчанка і Л. Трашчанка пазнаемлілі ўдзельнікаў вечара з новымі вершамі саветскіх паэтаў пра Ільіна. На вечары з успамінамі пра сустрэчы з Леніным выступілі персанальны пенсіянэр член КПСС з 1917 г. Нікіфар Міхайлавіч Засухін.

У трактаразаводцаў

У клубе Мінскага трактарнага завода адбыўся сход камсамольскага актыва завода, прысвечаны 90-годдзю з дня нараджэння Ул. І. Леніна. Пасля выступу «Ленынскі стыл» у працы для прамысловых быў наладжаны вялікі сімфанічны канцэрт з любімых твораў Ільіна. У праграму былі ўключаны ўвядзена да оперы «Гусляр і Людзіла» і танцы з оперы «Іван Сусянін» М. Глінкі, скерца з Шостака (Патэтычна) сімфоніі П. Чайкоўскага, уверцюра Л. Бетховена «Эгмант» і уверцюра да оперы Ж. Бізэ «Карман».

Фільмы пра Ільіна

У Чачэрскім раённым Доме культуры пачаўся паказ фільмаў пра жыццё і дзейнасць Ул. І. Леніна. Першы паказ адбыўся ў дзень нараджэння Ул. І. Леніна, паказ фільмаў працягнуцца да 22 красавіка. Будучы паказаны фільмы: «Ленін у Кастрычніку», «Ленін у 1918 годзе», «Аляксандар пра Леніна», «Жыць Леніна», «Гут жыў Ленін», «Па пучыцы Леніна», «Хі Дастрычніцкі», «Помнікі трох рэвалюцый», «Кінадакументы пра Ул. І. Леніна» і іншы.

Выстаўкі і чытанні

У бібліятэцы Гомельскага Палаца культуры чыгуначнікаў імя Ул. І. Леніна прыгожа аформлен стэнд да 90-годдзя з дня нараджэння Уладзіміра Ільіна. Тут арганізавана выстаўка кніг, успамінаў і мастацкай літаратуры аб слаўным жыцці Ул. І. Леніна.

Універсітэт культуры ў інстытуце

Беларуская дзяржаўная філармонія з дзяржаўнай палітэатрычнага інстытута імя І. В. Сталіна арганізавалі для студэнтаў і супрацоўнікаў інстытута ўніверсітэт культуры. Заняткі ў ім разлічаны на 32 лекцыі. Першую лекцыю — «Мастацтва і яго роля ў грамадскім жыцці» — прагавіў В. Захараў.

НАМ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

Калектыву Мазырскага народнага тэатра пабыла ў калгасе «ХХІ з'езд КПСС» са спектаклем па п'есе А. Арбузава «Далёкая дарога». Артысты тэатра тт. Баравіцкая, Тарасюк, Цешэва добра выканалі свае ролі.

С. КАЖДУБ.

Кожны вечар, за выключэннем панядзелка, у фазе Браскага кінатэатра «Мір» перад пачаткам кінасеансаў дэманструюцца кароткаметражныя фільмы, прыводзяцца гутаркі аб перадавых вытворчасці і сельскай гаспадарцы, ставяцца канцэрты мастацкай самадзейнасці, чытаюцца лекцыі.

Б. ЗІНКЕВІЧ.

Настаўнікі Шэбрынскага сямігадовай школы Брэскага раёна з культурна-адукацыйнага арганізавалі гурткі — харавы, драматычны, танцавальны. Ствараны таксама гурткі мастацкага чытання.

Булі прыгавораны даклад аб культуры ў моладзі ўнікла многа пытанняў на тэмы этыкі і маралі.

У віхуры народнага танца

У праграме канцэртаў рэспубліканскага агляду калгасна-саўгаснай самадзейнасці была шырока прадстаўлена танцавальная творчасць самадзейных артыстаў. З густым, нягасным тэмпераментам і добрым майстэрствам выконвалі яны беларускія народныя танцы, танцы народаў ССРС і краін народнай демократыі.

Асаблівым поспехам у гледачоў зарэкаваліся танцавальныя калектывы і асобныя выканаўцы Гомельшчыны. Хіба можна было не захаляцца амаль прафесійнальным майстэрствам працаўнікоў калгаса імя Жанава Калаткевіцкага раёна У. Міхайлюкскага і В. Саламахава, які з раўным разуменнем нацыянальнага характару выканалі русіны народны танец «Брыў!» Удзяў гомельшчынскі калгаснік і закарпацкі народны танец «Трапацянка» (балетмайстар Л. Іванюк).

Пастаўка танцаў братніх народаў Савецкага Саюза патрабуе ад самадзейных калектываў асаблівай увагі. У гэтых танцах неабходна дамагацца правільнага ўзнаўлення нацыянальнага вобразаў, дакладнага выканання характэрных рухаў. У танцавальных калектываў Гомельскай вобласці машэй чым у іншых прыкметна імкненне захаваць у неадназначнасці каларыт народнага танца, уласцівы яму нацыянальны рысы. Сур'ёзна падыход да вывучэння танцавальнага матэрыялу адчуваецца ў дэталінай апрацоўцы рухаў, у выканаўчых манерах і ў дакладнасці перадачы стылю танца.

Калектыву загадкаў сельскіх клубаў Гомельскай вобласці ўдала паказаць цікавае задуманае беларускі народны танец «Юрачка», пастаўлены В. Рычковым. Аднак танец «Лявоніха» — адзін з самых яркіх і папулярных у нашай рэспубліцы — выкананы невыразна і бледна. І хоць ён быў паказаны ўсёго толькі як урывак з вялікай літаратурна-мастацкай кампазіцыі калгаса імя Сталяна Гомельскага раёна, гэта не апраўдавае малавыразнае малюнак яго пабудовы і вялае выкананне.

Добра, калі самадзейныя калектывы імкнута паказаць танцавальнае мастацтва краін народнай демократыі. Але побач з гэтым не варта забываць і сваіх душойных масавых танцаў. Калі ўзяць за прыклад танцавальнае мастацтва, паказанае на аглядзе той жа Гомельскай вобласці, дык беларускія танцы складалі меншасць у праграме канцэрта. З адзінаццаці выкананых нумароў ўсёго толькі чатыры былі нацыянальныя. Такое становішча з рэпертуарам назіралася ў канцэртах і ў іншых абласцях.

Чамусьці забыты танцы «Крыжачы», «Мяцеліца», «Польва-Янка». А беларускія кадрылі — колькі іх бытуе ў розных варыянтах у кожнай вобласці! Але мы іх на аглядзе не ўбачылі.

Кіраўнікі самадзейнасці калгаса імя Дзяржынскага з Гродзеншчыны паказалі суха і нецікава пастаўлены нямецкі танец. Не маючы запаса нацыянальнага мастацкага сродкаў, пастаўнічыць вар'іруе разнастайныя рухі і нават уводзіць у танец інашродныя, не адпавядаючы яму па характару руху. Наведанне балетмайстрам стылю танца адразу ж адбіваецца на выканаўцах — рухі іх трапляць у выразнасць і закончанасць, твары робяцца драўлянымі.

У беларускім народным танцавальным мастацтве заключаны вялікія магчымасці для развіцця тэхнікі і акцёрскай выразнасці ўдзельніка мастацкай самадзейнасці. Таму на іх глыбокае і стараннае вывучэнне і варта было б звярнуць галоўную ўвагу самадзейных калектываў. Цяпер прынялі гледачы выступленне аматараў сямі з калгаса «Радзіма» Мінскай вобласці, якія выканалі «Маладзёжны танец», умела пастаўлены І. Ляшчынскага.

У плане лірычнага карагоду адчуваецца і мякка быў паказаны дзяўчаты танца з калгаса «Чырвоны партызан» Брэскай вобласці беларускі народны танец «Вяночкі». Хацелася б толькі параіць яго пастаўнічыку не следваць у такой стругасцю за сценічнай рэдакцыяй карагоду, вядомага мінчанам па балету «Князь-Возера».

Нельга таксама не змянуць на дзевяці харэаграфічных сцэнах. Гродзенскія калгаснікі прывезлі на агляд народны танец «Шаўцы», які больш правільна было б, бадай, назваць народнай харэаграфічнай карцінкай. Сюжэт яе не мудрагелісты: запрашаюць дзяўчынак тэнцаваць, калгасныя шаўцы тут жа, на хату, шыюць і падрыхтоўваюць ім на пары чырвоныя чаравікі для танца. Пастаўнічык Я. Хацілоўскі здолеў у жартулівай форме стварыць жывую і запамінальную сцэнку з дапамогаю нескладаных, але добра падобраных і выкананых рухаў.

З цікавасцю глядзілі і другая харэаграфічная карцінка — «Больш мясца, малака», паказаная танцавальным калектывам саўгаса «Варонь» Віцебскай вобласці (кіраўнік О. Партны). З мяккім гумарам і з творчай вынаходлівасцю расказваюць выціялае ў сваім танцы аб радаснай і самаадданай працы калгаснікаў у ім славы сацыялістычнай Радзімы. Наша рэчаіснасць дае багаты матэрыял для пастаўнічыка, і віцебскі танцавальны калектыв у сваёй харэаграфічнай сцэне паказаў некалькі новых і сапраўды ўдалых знаходак (шасце кукурузы, карагоды дзяўчат-сланечнікаў і інш.). Таму асабліва крыўдна бачыць тут дрэбныя сгарбаты (напрыклад, перапляскванні ў далоні), што рабруюць стройны малюнак.

Аднак недаправавання і слабыя мясціны ў асобных нумарах не псуе агульнага яркага і моцнага ўражання ад высокага і самабытнага танцавальнага мастацтва самадзейных артыстаў.

Ю. ЧУРКО,
салістка Тэатра оперы і балету.

Вершы Беранжэ

У жніўні гэтага года спаўняецца сто восемдзясят год з дня нараджэння выдатнага народнага паэта Франці Беранжэ.

Дзяржаўнае выдавецтва БССР да гэтай даты выдае «Выбраныя песні» Беранжэ ў перакладзе з французскай мовы Элі АГНЦВЕТ. Ніжэй мы друкуем два вершы з гэтай кнігі.

Дачка народа

Дачка палёў!
Пясняр, народу блізка,
Нямала кветак ад цябе прымаў!
Тыо даўніна ты — самой каліскай!
Яго першы плач ён пясняр каліскай.
Цябе я не змяняю на маркізу —
Не траба пышных строяў мне і слоў!
І я, і Муза — верныя дзіву —
Я — сам з народа, як мая любоў!

Калі блукаў я, юны, невядомы,
Старыя замкі бачыў у тым.
Ды не прасіў я чарадзей-гнома,
Каб ён хутчэй пусціў мяне туды.
Я ў снэгах тых,
дзе трубадураў слава,
У трыцца саслоўя будзе права!
Я — сам з народа, як мая любоў!

Збяжы з салонаў, дзе нудна ваякменна
З нудоты пазяхае і сама!
Дзе лівень жартаў гасне вокамгенна,
Дзе чалавечай радасці няма.
Ты ў белым плаці, белых чаравічках
Мне ў нязалежніш да палёў,
Ты мне вяртаеш радасныя звычкі,
Я — сам з народа, як мая любоў!

Не толькі з дамай, а з прынесай можаж
Ты паспрачацца, родная, ва ўсім.
Хто больш высакорды і прыгожым?
Хто з больш вялікім сэрцам маладым?
Не знікне, паўна, з памяці народа,
Як я змагаўся супраць Двух Двараў.
А ты — паэту будзь унагародай!
Я — сам з народа, як мая любоў!

Чараўніца рыфмаў

(РАБОЧИМ-ПАЭТАМ)

Вось чараўніца:
рыфмаў чараўніца,
Дачка нябёс, паслана да нас.
Ну, як такому спеву не дзівіцца?
Пільную не! Схаваціцца не ў час.
Сябры, зірніце на палёт арліны!
О, кожны чарпач з гэтых рук гатоў!
Там дымагты, перлы і рубіны
Зачараваны, нераскрытых слоў.
Над слоўмі пануе голас твой.
Ты, чараўніца любая, пастой!
Ах, не ўцякай,
Чакай!

Над слоўмі пануе голас твой.
Ты, чараўніца любая, пастой!
Ах, не ўцякай,
Чакай!

Мы ўбачым кветкі там,
дзе гул работы.
Рубанкі, гранкі і рыдлёўкі там.
І там, сябры, не носіць слава боцку,
І верш без рыфмаў будзе мілы вам.
Майстры спяваюць.

Гэта размаўляе
Народ, што учора гукаў і цяплеў.
А царскі трон з трыговай успрымае,
Як зніць далагас смыслы слеў.

Над слоўмі пануе голас твой.
Ты, чараўніца любая, пастой!
Ах, не ўцякай,
Чакай!

Нахай сабе крмычым мудрэц упарты:
— Спыніць ты, шалёны чалавек!
— Дарэмны кіліч!

Бядка са школьнай парты
Захлелены спакуніцы навак.
І ён не ведаў, што такое ўсеха,
Цярэў, пакутаў. Толькі з-за чаго?
Як паміраў шукальнік бедны рэха,
— Ча тады ішла лаяць яго...

Над слоўмі пануе голас твой.
Ты, чараўніца любая, пастой!
Ах, не ўцякай,
Чакай!

Узвей, узвей крыламі, чараўніца,
Над цёмным і закурманым кутком!
Дай людзям заклапочаным упіска
Не сваркім,
а радасці віном!

Зрабі мне ласку —
я, табой сагрэты,
Хачу, каб у хвілінах беднякоў
Казалі, часам:

— Слава пясняр гэтым,
Бо ён да нас пазіў прывіў!
Над слоўмі пануе голас твой.
Ты, чараўніца любая, пастой!
Ах, не ўцякай,
Чакай!

Першы спектакль

Вялікую культурна-масавую работу праводзіць Чэрвеньскі раённы Дом культуры. Тут працуюць гурткі — харавы, танцавальны, домравы, сольнага спявання і мастацкага чытання, духовы аркестр, курсы крою і шыцця, выяўленчая студыя і інш. Драматичным гуртком, які створаны некалькі месяцаў назад, кіруе настаўнік гарадской школы М. Карасік. Дваццаць удзельнікаў гэтага гуртка — людзі розных узростаў і прафесій: рабочы леспрагаса Уладзімір Зьнонаў, выхавальніца дзіцячага дома Лілія Задорына, урачы Людміла Тарова, Міхаіл Круцкі, Яўгеній Луцке, загадчыца раённай бібліятэкі Соф'я Жанава, дырэктар музычнай школы Ларыса Аніскова, дырэктар Дома культуры Вячаслаў Мысліцкі і інш. Іх аб'ядноўвае шчырае любоў да сцэны.

Першым п'еса, якую гурткіцы падрыхтавалі да пастаўкі, — «Барабанчыца» А. Салыскага.

У пачатку саўваса на сцэне Дома культуры адбылася прэм'ера спектакля «Барабанчыца».

Застаецца пажадаць, каб драмгурток, пашыраючы свой рэпертуар, папоўніў яго сучаснымі беларускімі п'есамі.

В. ГАЛЕНЧЫК.

Тры гады назад у рабочым пасёлку Істомкіна, непадалёк ад Ногінска, хуліганам забілі Лёна Гаўрыльчава. Паміж камсамольцаў, ўзнагароджанага пасмяротна ордэнам Чыронай звызды, прывясаецца п'еса А. Зак і І. Кузнецова «Два колеры». Гэтую п'есу паказваў гледачам калектыву Брэскага абласнога рускага драматычнага тэатра імя Ленінскага камсамола Беларускай вобласці.

На здымку: сцэна са спектакля «Два колеры».

Фота В. Германа.
Фотарэпартаж БЕЛТА.

РАЗМОВА ПРА ТВОРЧАСЦЬ

Мастакі ў апошні час не вельмі часта вядуць размовы пра тое, што іх турбуе. Таму абмеркаванне задач жывапісцаў і скульптараў у сувязі з пастановай ЦК КПСС пра падтрымку партыйнай прапаганды ў сучасных умовах выклікала ў іх значную цікавасць.

Што хвалюе майстроў выяўленчага мастацтва?

У дакладзе П. Нікіфарова і выступленнях удзельнікаў абмеркавання былі закрануты праблемныя і практычныя арганізацыйныя пытанні развіцця беларускага жывапісу, графікі і скульптуры.

Графіка і сучаснасць — гэтай тэме прысвяцілі выступленні В. Піхановіч і М. Савіцкі.

Графік — гаворыць В. Піхановіч, — з большай увагай і лепш афармляюць творы класікаў, кнігі аб мінутым, а сучасныя творы — значна горш, а часам і анулява. Афармленні слаба ведаюць жыццё і гора нашых дзён, не заўсёды разумеюць яго. Дрэна і тое, што Дзяржаўнае выдавецтва БССР не знаходзіць патрэбным ілюстраваць многія кнігі аб сучаснасці.

Выступленне П. Гаўрыленкі было востра паміжна і накіраваным на абмеркаванне некаторых наўдзельных твораў, якія, згодна яго заявы, выклікалі прыхільнасць гледачоў, аднак не прызнаны крытыкай. Прамоўца дае станоўчую ацэнку палотнам П. Крохалева «Заніс у калгас» і М. Маназонца «Мінскі трактары — палімі», партрэтаў І. Фенісана «Будуашніца» і гэтых творах, хоць і не зусім іцэ бездакорных па майстэрству, а ёсць вершы сапраўднага жыцця, асобныя арганізацыйныя аўтарамі, а нашы жывыя сучаснікі.

З. Азгур, І. Ахрэмчык, П. Гаўрыленка, Я. Зайцаў, П. Крохалеў і іншыя выказалі цікавыя думкі пра традыцыі і навацарства, пра нацыянальнае своеасабысць мастацтва, прынеславасць і густы мастацкай крытыкі.

— Мастацтва, — сказаў З. Азгур, — заклікае партый і народам прапагандаваць ідэі камунізма, выхоўваць у народзе высокі эстэтычны густы. Мы павінны быць непрымырлівымі да антырэалістычных тэорыяў і фармалістычнай творчай практыкі. Калі заклік да ўмоўнасці і сімволікі азначае ахляд ад прышчэпкі сацыялістычнага рэалізма, дык мы катэгарычна супраць такой умоўнасці.

— Творчасць сапраўднага мастака, — падкрэсліў П. Крохалеў, — не магчыма без пошукаў новых выяўленчых сродкаў, якія адпавядаюць сучаснаму зместу. Але гэта не мае нічога агульнага з фармалістычным трактатам. Ускі ахляд ад жыццёвай праўды можа завесці мастака ў тупік. З народнасці савецкага мастацтва вынікае і своеасабысць нацыянальнай формы. Рэалістычнае мастацтва ніколі не развілася без ўплыву высакордыных і прагрэсіўных нацыянальных традыцый.

Гаворачы пра некаторыя творы Я. Красоўскага, прысвечаныя трактарнаму завалу, Я. Зайцаў закрануў пытанні майстэрства і навацарства. Прамоўца лічыць, што Я. Красоўскі павярхоўна, пераважна вонкава адлюстравуе жыццё і працу трактарназдавоў і не паглыбілася да стварэння ў іх унутраны свет.

Шківае, слухная думка І. Ахрэмчыка аб тым, што натуралістычная фатаграфічнасць у партрэтным жанры і вельмі мала бываем у асродкі нашых герояў, — слухна падкрэсліў Л. Лейтман.

— Лічу неабходным арганізаваць працяглае камандзіроўкаў скульптараў на заводы і на вёску, куды і да прататыпаў вобразаў нашых кампазіцый, — сказаў А. Глебаў.

Даводзіцца пашкадаваць, што ў размове (апрача дакладчыка), не ўдзельнічалі крытыкі, навуковцы сапраўдныя Акадэміі навук БССР і Дзяржаўнага мастацкага музея. А іх выступленні былі б асабліва карысныя, паглыбілі гутарку па праблемах марксісцка-ленінскай эстэтыкі і ацэнкі новых твораў беларускіх мастакоў.

Трэба спадзявацца, што плейная дыскусія, якая пачалася на сходах, будзе паглыблена на V рэспубліканскім в'ездзе мастакоў, які адбудзецца 5 красавіка ў Мінску.

Неабходна, — падкрэсліў С. Селіханав, — сістэматычна пасылаць мастакоў на новабудулы, заводы і фабрыкі, у калгасы на працяглае тэрмін. Гэта дапаможа творцам глумбі вывучаць жыццё, побыт і камуністычную працу савескіх людзей.

— Мы надта многа аддаём часу сустрачам з натуралістыкамі ў майстэрні і вельмі мала бываем у асродкі нашых герояў, — слухна падкрэсліў Л. Лейтман.

— Лічу неабходным арганізаваць працяглае камандзіроўкаў скульптараў на заводы і на вёску, куды і да прататыпаў вобразаў нашых кампазіцый, — сказаў А. Глебаў.

Даводзіцца пашкадаваць, што ў размове (апрача дакладчыка), не ўдзельнічалі крытыкі, навуковцы сапраўдныя Акадэміі навук БССР і Дзяржаўнага мастацкага музея. А іх выступленні былі б асабліва карысныя, паглыбілі гутарку па праблемах марксісцка-ленінскай эстэтыкі і ацэнкі новых твораў беларускіх мастакоў.

Трэба спадзявацца, што плейная дыскусія, якая пачалася на сходах, будзе паглыблена на V рэспубліканскім в'ездзе мастакоў, які адбудзецца 5 красавіка ў Мінску.

Неабходна, — падкрэсліў С. Селіханав, — сістэматычна пасылаць мастакоў на новабудулы, заводы і фабрыкі, у калгасы на працяглае тэрмін. Гэта дапаможа творцам глумбі вывучаць жыццё, побыт і камуністычную працу савескіх людзей.

— Мы надта многа аддаём часу сустрачам з натуралістыкамі ў майстэрні і вельмі мала бываем у асродкі нашых герояў, — слухна падкрэсліў Л. Лейтман.

— Лічу неабходным арганізаваць працяглае камандзіроўкаў скульптараў на заводы і на вёску, куды і да прататыпаў вобразаў нашых кампазіцый, — сказаў А. Глебаў.

Даводзіцца пашкадаваць, што ў размове (апрача дакладчыка), не ўдзельнічалі крытыкі, навуковцы сапраўдныя Акадэміі навук БССР і Дзяржаўнага мастацкага музея. А іх выступленні былі б асабліва карысныя, паглыбілі гутарку па праблемах марксісцка-ленінскай эстэтыкі і ацэнкі новых твораў беларускіх мастакоў.

Трэба спадзявацца, што плейная дыскусія, якая пачалася на сходах, будзе паглыблена на V рэспубліканскім в'ездзе мастакоў, які адбудзецца 5 красавіка ў Мінску.

СТВОРЫМ БЕЛАРУСКІ ЭСТАМП

Нядаўна быў праведзены цікавы вечар членаў графічнай і жывапіснай секцыі Саюза мастакоў БССР. На гэтым вечары са зместовай лекцыяй «Тэхніка афарта» выступіў ленынградскі мастак-графік В. Званцоў, які доўгі час працаваў выкладчыкам у інстытуце імя І. Рэзіна.

Ён падрабязна расказаў пра гісторыю развіцця тэхнікі афарта ў Расіі і за ружомам і падзяліўся з мінскімі графікамі сваім асабістым вопытам майстра-графіка па эстампе. Сваю пазнавальную і цікавую лекцыю Званцоў суправважаў каляма багатай калекцыяй арыгіналаў эстампаў, зробленых у рознай тэхніцы і манерах афарта (авакіта, лавіс, мяккі лак, сухая іголка і г. д.). Адначасова ён туд жа дэманстраваў вялікі набор разнастайных інстру-

ментаў, якія прымяняюцца графікамі пры стварэнні імі гравюр на метале.

Такая сустрачка беларускіх мастакоў з ленынградскім прапагандастам савецкага эстампа бесспрэчна прынесла ім вялікую карысць. Бо да гэтага часу графікі нашай рэспублікі не мелі асабліва значнага гэтаму віду выяўленчага мастацтва і амаль не працавалі ў жанры афарта. Між тым, да гэтага ў нас ёсць усе ўмовы: памяшканне, абсталяванне і добры майстар-друкар, мастацкі фонд ССРС адпускае неабходныя сродкі. Перад беларускімі графікамі стаіць задача актывізаваць сваю творчую дзейнасць па стварэнню свайго нацыянальнага мастацкага эстампа.

М. ТАРАСІКАЎ.

ДЫЯМЭНТЫ ПАЭЗІІ

«Было б горш, чым нядбальствам, нічога не ўзяць з таго, што сотні народаў праз тысячы год збіраў і скарыніў сусветнай культуры. Але заносіць толькі чужое, не развіваючы свайго, — гэта яшчэ горш: гэта значыць глуміць народную душу. Да таго ж адны жабракі могуць праз усе жыццё толькі браць. Трэба ж і нам, беручы чужое, калі-ні-калі даць нешта сваё. А свайго, як мы бачым, давалі менш, чым маглі».

У гэтых словах, сказаных выдатным сынам беларускага народа М. Багдановічам у 1915 г., гучыць не столькі напрок маладой і зусім нешматлікай тады беларускай літаратуры, колькі жаданне ўзяць мастацкае слова беларусаў на вышэйшы ступень, зрабіць яго дзейным, народным па духу.

Сення ж з поўным правам можна сказаць, што беларускія пісьменнікі ўвесь ўклад у скарыніў сусветнай культуры. Пра гэта сведчаць хоць бы шматлікія пераклады твораў нашых пісьменнікаў на мовы многіх народаў свету. Агрэмістая грамада беларусаў крочыць зараз паруч з другімі народамі да вяршынь сусветнай культуры і прагрэсу. Выліся на шырокі шлях гэтай грамадзе ў многім дапамагалі нашы лепшыя пясняры.

на, напрыклад, вельмі каштоўныя мастацкія вобразы-афарызмы з антычнай міфалогіі, трагічныя выразы з літаратуры іншых народаў. Нямала ўсёго гэтага створана і ў беларускай літаратуры. Шкада толькі, што мы не заўсёды заўважаем дасягненні нашых пісьменнікаў, належным чынам не ацэньваем іх творчыя адбыткі. Вельмі часта і ў вуснай, і ў пісьмовай мове можна сустраць вобразны выраз Платона, Арыстоцеля, афарызмы з твораў Пушкіна, Грыбаедава, Вальтэра, але зусім рэдка — з твораў беларускіх пісьменнікаў. Ці заканамерна гэта?

У некалькіх нумарах часопіса «Маладоць» пад загалоўкам «Чаму мы так гаворым?» давалася тлумачэнне некаторых афарызмаў і крылатых слоў. Калі такое тлумачэнне патраба, то можа і практыкаваць яго. Аднак чаму б часопісу не спрыяць пашыраць ў мове чытачоў крылатыя слоў і афарызмаў, якімі так багаты творы беларускіх пісьменнікаў? Мабыць і тлумачыць тады менш давалася б.

Часта можна пачуць, напрыклад, выраз І. Крылова:

«Але ж і ў нас ёсць інтэлігентны і вучоны нахштак Тулягі, — пісалася ў нямецкім часопісе «Тэатр дэр Дайт» з прычыны пастаўкі ў тэатры горада Котбуса камедыі К. Крапівы «Хто смеяцца апошнім», — людзі, суб'ектыўна сумленныя, але нямысля і няўпэўненыя, якія часта з прычыны свайго абласці робяць памылкі і трапляюць у няёмкае становішча».

Так што і нам ёсць над чым падумаць пры прагледзе п'есы.

Гэта адзін з фактаў, якія сведчаць, што мы не толькі баром, але і даём іншым народам свае мастацкія сабыткі.

У паняцце «мастацкія скарыбы» ўвадаецца надзвычай многае. Для

таксама, мабыць, жаночае характэры? Або:

На беларускую дзяўчыну,
Калі туд праўду ёй адаць,
Ніхто ішчэ каменем не кінуў
І не паважыцца кідаць.
(Я. Купала, «Магіла л'ва»).

Усё гэта сведчыць, што, беручы каштоўнае ад іншых народаў, неабзвычайнай транспасю выказваюць сутнасць даволі складаных з'яў. Такім чынам, крылатымі словамі становяцца выразы, якія ў дэдаўшым літаратурным кантэксце найбольш дасканала і дакладна характарызуюць тое, пра што гаворыцца ў цэлым творы ці ў частцы яго. Але гэтыя яшчэ недастаткова, каб паўнае выслоўе «адарвалася» ад свайго першапачатковага крыніцы. Такі выраз павінен набыць абагульняючы сэнс, як бы пашырыць рамкі таго канкрэтнага вобраза, які ўвасобіўся ў ім.

Або яшчэ адна асаблівасць. Возьмем, для прыкладу, выраз: «Помнікам віны не загадзіш» (А. Рылько, апавяданне «Мяці і сын»). Ён адразу выклікае ў паміці другі, не менш трапны афарызм з байкі К. Крапівы «Варыны»: «Калі ўжо тамаваць, дык трэ было жывога». У першым «Толькі ліха сну не мае», — каму яны прынеслі асалоды, не дапамагі лепш давесці сваю думку, давяршыць выказванне?

Збор такіх выказаў і афарызмаў — справа патрыяна, па-першае, таму, што не ўсім у аднолькавай ступені вядомы трапны літаратурны выраз; часамі пропуск ці перастаўка слоў або змена іх формы пагаршае выданне прыняе засваення іх і выкарстанню шырокімі коламі грамадскасці.

Як справядліва заўважае Ф. Янкоўскі.

«Але ж і ў нас ёсць інтэлігентны і вучоны нахштак Тулягі, — пісалася ў нямецкім часопісе «Тэатр дэр Дайт» з прычыны пастаўкі ў тэатры горада Котбуса камедыі К. Крапівы «Хто смеяцца апошнім», — людзі, суб'ектыўна сумленныя, але нямысля і няўпэўненыя, якія часта з прычыны свайго абласці робяць памылкі і трапляюць у няёмкае становішча».

Так што і нам ёсць над чым падумаць пры прагледзе п'есы.

Гэта адзін з фактаў, якія сведчаць, што мы не толькі баром, але і даём іншым народам свае мастацкія сабыткі.

У паняцце «мастацкія скарыбы» ўвадаецца надзвычай многае. Для

«Але ж і ў нас ёсць інтэлігентны і вучоны нахштак Тулягі, — пісалася ў нямецкім часопісе «Тэатр дэр Дайт» з прычыны пастаўкі ў тэатры горада Котбуса камедыі К. Крапівы «Хто смеяцца апошнім», — людзі, суб'ектыўна сумленныя, але нямысля і няўпэўненыя, якія часта з прычыны свайго абласці робяць памылкі і трапляюць у няёмкае становішча».

Так што і нам ёсць над чым падумаць пры прагледзе п'есы.

Гэта адзін з фактаў, якія сведчаць, што мы не толькі баром, але і даём іншым народам свае мастацкія сабыткі.

У паняцце «мастацкія скарыбы» ўвадаецца надзвычай многае. Для

«Але ж і ў нас ёсць інтэлігентны і вучоны нахштак Тулягі, — пісалася ў нямецкім часопісе «Тэатр дэр Дайт» з прычыны пастаўкі ў тэатры горада Котбуса камедыі К. Крапівы «Хто смеяцца апошнім», — людзі, суб'ектыўна сумленныя, але нямысля і няўпэўненыя, якія часта з прычыны свайго абласці робяць памылкі і трапляюць у няёмкае становішча».

Так што і нам ёсць над чым падумаць пры прагледзе п'есы.

Гэта адзін з фактаў, якія сведчаць, што мы не толькі баром, але і даём іншым народам свае мастацкія сабыткі.

У паняцце «мастацкія скарыбы» ўвадаецца надзвычай многае. Для

«Але ж і ў нас ёсць інтэлігентны і вучоны нахштак Тулягі, — пісалася ў нямецкім часопісе «Тэатр дэр Дайт» з прычыны пастаўкі ў тэатры горада Котбуса камедыі К. Крапівы «Хто смеяцца апошнім», — людзі, суб'ектыўна сумленныя, але нямысля і няўпэўненыя, якія часта з прычыны свайго абласці робяць памылкі і трапляюць у няёмкае становішча».

Так што і нам ёсць над чым падумаць пры прагледзе п'есы.

Гэта адзін з фактаў, якія сведчаць, што мы не толькі баром, але і даём іншым народам свае мастацкія сабыткі.

У паняцце «мастацкія скарыбы» ўвадаецца надзвычай многае. Для

коўскі, у беларускай філалогіі не было не толькі спробы стварэння беларускага даведніка крылатых слоў, афарызмаў, вобразных выказаў, а таксама «да гэтага часу не было надрукавана ніводнага артыкула аб беларускіх крылатых словах і іншых вобразных выслоўях літаратурнага паходжання».

На матэрыяле, сабраным у гэтай кнізе крылатых слоў і афарызмаў, можа зрабіць некаторыя агульныя вывады.

Спецыфіку крылатых слоў Ул. І. Ленін бачыў у тым, што яны «з надзвычайнай транспасю выказваюць сутнасць даволі складаных з'яў». Такім чынам, крылатымі словамі становяцца выразы, якія ў дэдаўшым літаратурным кантэксце найбольш дасканала і дакладна характарызуюць тое, пра што гаворыцца ў цэлым творы ці ў частцы яго. Але гэтыя яшчэ недастаткова, каб па

ПРАПАГАНДЫСТЫ ці толькі гандляры?

У надзею ў Цэнтральным кніжным магазіне Мінска адбылася традыцыйная сустрэча чытачоў з беларускімі пісьменнікамі. Аматы літаратуры набылі кнігі з аўтаграфамі, вялі гаворку аб сучаснай беларускай літаратуры, цікавіліся творчымі планами пісьменнікаў. Мы не раз адзначалі і тое, што работнікі гэтага магазіна вельмі добра праводзяць сустрэчы, бо рыхтуюцца да іх за гадзіну, працягваюць шмат ініцыятыў. Так, напрыклад, на гэты раз тут падрыхтавалі асобную вітрыну з напісам «Кнігі пісьменнікаў», якія сустракаюцца з пакупнікамі. Вось, напрыклад, кнігі вершаў К. Кірэнікі «Светлая хваля», «Зялёнае ража», «Вясна-красна», «Караблі». Творчасць паэта за апошнія гады прадстаўлена даволі шырока. Або тры кнігі Янкі Скрыгана «Іду па слядах тваіх», «Людзьмі званца», «Напрошана слава». Выбірай, чытаць, любячы, яка больш падобна! Прышлі на сустрэчу Р. Сабаленка, В. Зуб, Г. Сяпкіна, І. Науменка.

Карысьць ад такіх сустрэч відавочная. У час кожнай з іх у пісьменніка нараджаюцца новыя задумы, пісьменнік даведваецца, чаго жадае пакупнік, чаму ён не задаволены тым ці іншым творам. Работнікі прылажкі глыбей вывучаюць помыслы аўтара літаратуры, знаходзяць новыя формы прапаганды мастацкай кнігі.

У сувязі з апошняй сустрэчай хочацца выказаць некаторыя думкі, якія хваляюць работнікаў прылажкі, чытачоў, пісьменнікаў.

Нам здаецца, наспеў час, калі такія сустрэчы павінны ператварацца з урочыстых у звычайныя, будзёныя. Гэта значыць, што арганізоўваць іх трэба не час ад часу, а кожны тыдзень, хай сабе ў надзею. Такую думку выказаў наведвальнік магазіна, служачы Мінска г. Шунто.

— Я прыхільнік беларускай паэзіі, — гаворыць ён. — У мінулым годзе прысутнічаў на літаратурным вечары. Паэты чыталі вершы. Хацелася выказаць некалькі заўважанняў М. Абрамчыку. Але гэта зрабіць было немагчыма. Паэты былі на сцэне Палаца культуры, я — у зале. Ініцыятыва была тута, у магазіне. Але ўбачыць паэту і выказаць яму свае думкі не так проста. У гэтым годзе адбылася толькі другая сустрэча чытачоў з пісьменнікамі. На жаль, М. Абрамчык на іх не прысутнічаў. Калі б паэты прыходзілі ў магазін кожны тыдзень, знайшося б многа жадаючых пагутарыць з імі.

Наконт выдання кніг свае заўважэнні выказваюць работнікі прылажкі. Яны бярдуць з паліцы невялічкую кніжку эстонскага пісьменніка М. Метсанурка «Чырвоны вечер». Кніжка як кніжка. Беларуская выдавецтва выдае не горш. Але прадуцтва прасіць звярнуць увагу на супер-вокладку, на ўнутраным баку якой надрукаваны кароткая біяграфія пісьменніка і анатацыя твора. Такія анатацыі апошні час даюць на

кнігах многія цэнтральныя выдавецтвы. Работнікі прылажкі сцвярджаюць, што гэта павялічыць пошты на кнігу. Але чамусьці работнікі Беларускага выдавецтва не кожны мастацкі твор выпускаюць з анатацыяй. Там лічаць, што чытаць не павінен загадаць ведаць змест кнігі. Гэта, маўляў, зменшыць яго цікавасць да твора. Вопыт эстонскіх кнігавыдаўцаў паказвае, што гэта не так.

Зайшла размова і пра работнікаў прылажкі. Як разглядаць іх спецыяльнасць? Хто яны — прапагандысты кнігі ці звычайныя работнікі прылажкі, падобныя да тых, якія заганяюць вам у гаспадарства каўбасу ці ў прамаварым магазіне паркаль? Мы гаворым, што ў кнігарні працуюць прапагандысты. І сапраўды, Грамадскія бачыць у работнікаў прылажкі перш за ўсё чалавек, які дапамагае выхоўваць густ, прышчэпае любоў да лепшых узораў мастацтва. Мы не аднойчы былі сведкамі, калі работнікі прылажкі, раячы кнігу, пачыналі гаворку пра творы Пушкіна і Талстога, чыталі напаміны вершы Блока і Маякоўскага, усхвалявана гаварылі пра новыя раманы і апавяданні Шамякіна і Науменкі. Пакупнік браў кнігу і праз тыдзень-два зноў прыходзіў у магазін і пытаўся:

— Памятаеце?.. Вы раілі мне Шамякіна... Што ў вас ёсць яшчэ?

І зноў пачыналася гаворка пра літаратуру.

Так, кнігагандлёвы работнік — гэта ў першую чаргу прапагандыст. Але ж ён, на жаль, працуе на такіх жа ўмовах, як і звычайны гандлёвы работнік гаспадарства. Згодна штатнага раскладу яму ўстаноўлены аклад (заўважым, не такі ўжо і вялікі) пры ўмове штомесячнага выканання плана па продажы кніг. Не выкананне плану атрымае 90 працэнтаў акладу. Перавыкананне плану — атрымае 10 працэнтаў вырочку ад прададзеных кніг. Становіцца зразумелым, чаму іныя работнікі прылажкі прасіць выдавецтва выдаць прыгоднічкую кнігу або аднатомнік Рэмарка. Абы лухціць разлішся, абы пераважылі свае планы! Вось і атрымліваецца, што гандляваць кнігай ці сельдзіцамі — усё роўна.

А іныя раз і нашы выдавецтвы ставяць работнікаў прылажкі ў цяжкія ўмовы. Вось прыклад: год назад маскоўскія выдавецтвы выдалі раманы «Браты Ярышвы» Кочатава. Толькі Цэнтральны кніжны магазін атрымаў дзве тысячы экзэмпляраў гэтай кнігі. Надаўна Беларускае выдавецтва перавадала раманы. Магазін зноў атрымаў кнігу і за апошнія два месяцы адолее прадаць... чатыры экзэмпляры. А ці не лепш было б перавыдаць пудоўны твор Я. Коласа «Дрыгвал», на які ёсць попыт?

Такія размовы ўзніклі на апошняй сустрэчы чытачоў з пісьменнікамі.

Ул. ГАРПЕНІК.

На здымку: (справа налева) пісьменнікі Я. Скрыган, В. Зуб і І. Науменка падпісваюць аўтаграфы ў Цэнтральным кніжным магазіне г. Мінска.

З дарогі ў дарогу

Констанцін ЦИТОВ

Старшы лейтэнант Мікалай Баранаў ішоў павольна, не спяшаючыся, каб усё добра абдумаць, уважліва палову свайго жыцця ён праслужыў у Савецкай Арміі. Думаў, што ваеннай прафесіі яму хопіць на ўсё жыццё, а тут...

Лічце здалёк ён убачыў асветленыя вокны сваёй дэпай і ўтульнай кватэры. Там цяпер чакае яго жонка, чакае неярліва — далейшы лёс мужа таксама хвалюе яе. І вось Мікалай павінен ёй сказаць, што ідзе ў запас.

У запас... гэта значыць пераезджаць на новае месца, набываць спецыяльнасць...

— Думаем, таварыш старшы лейтэнант? — дагнаў яго нашіпці.

— Думаць не думаю — карысьці ад гэтага мала. Быў бы я, скажам, танкістам ці сапёрам, дык і думалася б лягчэй. А так што ж... няхотны афіцэр. З такой спецыяльнасцю ў «гражданскі» далёка не прапаршыруеш.

— А мне ўсё здавалася, што вы ўпарта і настойлівы, да таго ж камуніст і вольны чалавек: «думай не думаю». Я ж таксама «на гражданскі» чалавек без спецыяльнасці.

— У вас іная справа. Вы падлітэраваці. У вобласці ў і раёне вам лягчэй работу знайсці.

— Прышоў, убачыў, перамог, — засмяяўся нампаліт. — Не, браце... Месца ў жыцці заважываць працай трэба. Вернемся «на гражданскі», будзем вучыцца, спецыяльнасць набываем.

— Позна ўжо...

— Што?.. Гэта ты, браце, дарма на капітуліруеш, — пераходзячы на сяброўскае «ты», заўважыў нампаліт. — Вучыцца, дружа, ніколі не позна. Мне ўжо за пяцьдзесят пераважыла і то не лічы, што спазніўся. А табе ж і сарака няма...

...І вось Мікалай Баранаў у цяжкім міма акон прапосціў заасяжаныя палі, пералесці. У апошнія гады Баранаў даводзілася на гэтых палях вучыць салдат ваеннай справе, «прачосваць» з імі гэтыя пералесці, «штурмаваць» з падраздзяленнем рэчку. Ды і ў гады Вялікай Айчыннай вайны ён ваяваў тут, абараняў родную зямлю ад фашыскай погані.

Вагон злёгка пахістаецца, парывае, нібы матчына калыска. Успаміны няпроняна, названыя ўсплываюць з глыбіні памяці — і тады перад вачыма паўстаюць знаёмыя сям'і, з якімі ён, Баранаў, ішоў па шляху да перамогі. Цяпер яны на прасторах Радзімы выконваюць сямігодку: працуюць на фабрыках, на заводах. Узводзяць новыя гарады, электрастанцыі. А колькі з іх не мелі «на гражданскі» спецыяльнасці. Цяпер яны тэхнікі, інжынеры, перадавыя вытворчасці.

«А чым я магу быць незадаволеным, — думае Баранаў, — у запас

зволілі. Ды гэта ж таму, каб больш вайны не было. Каб будаваць, будаваць...»

Баранаў пачуў, як у суседнім купе звонка смялася дзіця. Тут жа побач віль размова двое мужчын.

— Ты кажаш, што прафесія токара табе лепш падобна? А я, брат, не згодзен. От, будаваць, інжынерства, вольнае, а я — муляра і думаш, што лепш майёй прафесіі ва ўсім свеце няма. А чаму? Тое, што цяпер мы будзем — вярніма будзе стаць. Войнам клаліць канец.

...У райаэканкаме падпалкоўнік Крывароўска сказаў:

— Раю вам, таварыш Баранаў, пайсці на завод «Ударнік». Работчыця там патрэбны. Можце стаць токарам, слесарам, фрезэршчыкам. Гэта ўжо ваша справа. Да якой спецыяльнасці сэрца ляжа, тую і вывучайце...

Загадчык аддзела кадрова мінскага завода «Ударнік» Аляксандр Борнікун прыняў навічка.

— Якраз у час трапілі! — гаварыў ён. — Нам вельмі патрэбен чалавек у АТК. Заўтра ж прыступайце да работы...

Мікалай Баранаў пачаў працаваць кантраляром АТК.

Хочь гэтая справа і не другарадная ў агульнай вытворчасці завода, але яна не магла задаволяць Баранава. Яго цягнула да станка. Яму хацелася рабіць самому тыя адлічаныя, звычайныя, нібы сярэдыя, дэталі, якія ён прымаў ад рабочых.

Таварыш гэты прыкмецілі. Пачалі цікавіцца:

— Ці не вырашылі вы, Мікалай Канстанцінавіч, у рабочую армію падацца?

— А вольна вазьму ды і пайду да каго-небудзь з вас у вучні, — нібы жартаваў Баранаў, а сам настойліва думаў толькі аб гэтым.

Калектыву завода выдзеліў Баранава ў кватэру.

Яму хацелася як мага лепш адбываць калектыву за клопаты аб ім. Бо ён зусім яшчэ мала праявіў сябе на працы, а тут прынялі як трэба, працаваць вучаць, кватэру далі.

— Мікалай Канстанцінавіч не беларучка, не, — гаварылі рабочыя, — чалавек працоўнага гарту.

«Стану каля станка», — нарэшце вырашыў Баранаў.

І вось ён вучнем у брыгадзіра зубабарачыка Сцяпана Лінкевіча. Справа зубабара нягледзячы на тое, што звычайна працаваць на дзевяці розных станках: зубарэзным, зубабудзільным і іншым. А каб гэтыя станкі былі паслухмянымі, трэба было даканаляць веды іх. Баранаў кожную дэталю, кожны віцік вывучаў так, як вучаюць у арміі ўзаемааддзяленне частак кулямёта, і працаваў, з кожным днём павышаючы

сваё майстэрства. А ўвечары, скончыўшы змену, спяшаўся ў тэхколеду, што пры заводзе, каб папаўняць свае веды.

Сцяпан Лінкевіч быў задаволены вучнем. Яму радка даводзілася папраўляць тую дэталю, якую выточыў Баранаў.

І вось ужо некалькі дзён, як Мікалай Баранаў працуе самастойна. Брыгадзір толькі назіраем сочыць за ім, не ўмешваецца: няхай чалавек прывыкае.

Неяк майстар цеха Леў Клябанаў правярэў работу Баранава. Паляпаў яго на плячы і кажа:

— Што ж, хопіць у вучня хадзіць. Пара аказаміны трымаць.

Камісія, якая правярае і прымае работу Мікалая, ухваліла яго майстэрства. У такіх выпадках будома вучню прысвойваецца трэці разрад, але тут быў не проста вучаць, які толькі што становіцца на ўласны шлях, — тут быў ужо самастойны работчы, які на працягу паўнага часу не толькі выконваў, але і перавыконваў звычайныя заданні, выпускаючы прадукцыю вышэйшай якасці.

— Я лічу, — сказаў майстар цеха Клябанаў, — што мы можам таварышу Баранава даць чацвёрты разрад...

Камісія аднагалосна падтрымала гэтую прапанову.

І вось пачалася самастойная працоўная дзі. З кожным днём былі старшы лейтэнант удасканаліў сваё майстэрства, каб не рабіць ніякіх рухаў, каб не толькі кожная мінута, але і кожная секунда давалі прыбыток вытворчасці. І ён працуе так, як і ўсе, як працуе кожны сумленны работчы. І калі камуністы цеха праназавалі аборца яго сваім сакратаром, ён нават крыху здзіўляўся з такой прычыны, калі гэта ён паспеў заслужыць такое давер і павагу?

Прышлі творчай энергіі, партыйнае давер'е яшчэ больш акрыліла Мікалая Баранава. Хударлявым, рухавым, настойлівым, справядліва прычыновым да сябе і сваіх таварышаў-камуністаў, ён паказаў ва ўсіх справах асабісты прыклад.

— Разгугляўся наш Мікалай Канстанцінавіч, ажно ў нас тубы моцны, — смяяліся рабочыя.

— З ім і ў халадзільніку гарача будзе...

Так гаварылі рабочыя і стараліся не адстаць ад свайго партыйнага ваяжак. У цеху ўмацавалася працоўная дысцыпліна, рэзка павысілася прадукцыйнасць працы.

Успамінаючы свае перажыванні, Мікалай Канстанцінавіч часам сорама бывае.

— Здаўляюся, як мог падацца нявер'ю... А наконт выбару шляху, скажу: трэба выбраць яго адразу, пасля маленькай перападзі, з дарогі іціці зноў у дарогу.

Сустрэча з беларускімі пісьменнікамі

Днямі ў памяшканні Мінскага медыцынскага вучылішча № 3 адбылася сустрэча студэнтаў з беларускімі пісьменнікамі Ул. Карпавам, Р. Сабаленкам, С. Шушчэвічам і Ул. Няздзвіжкім. Гасці расказалі аб сваёй творчасці, адказалі на пытанні студэнтаў, прачыталі ўрывкі са сваіх твораў, вершы.

Вечар быў цікавы і хваляючы. Трэба, каб такія сустрэчы пісьменнікаў і паэтаў з нашай моладзю праводзіліся часцей. Гэта дапамагае нам у вучобе, працы, больш глыбока пазнанні жыцця і нашай сучаснасці.

У. КАЛАМЦІКІ.

У Саюзе работнікаў кінематаграфіі

На чарговым пасяджэнні аргбіро Саюза работнікаў кінематаграфіі БССР разгледжаны і завержаны планы работы аргбіро і яго творчых секцый.

У аснову плана пакладзены паставы Цэнтральнага Камітэта КПСС «Аб задачах партыйнай прапаганды ў сучасных умовах» і пленума аргбіро Саюза работнікаў кінематаграфіі СССР аб павышэнні ідэйнага зместу і мастацкай якасці кінафільмаў на сучасную тэму.

Прадугледжаны сістэматычныя выезды членаў саюза і актывістаў секцыі ва ўніверсітэты культуры для чытання лекцый па кінематастыву.

Мяркуюцца перыядычна арганізоўваць сустрэчы з кінагледзачамі на асобных прадпрыемствах, будоўлях, у калгасах, навуцальных установах і воінскіх часцах, на якіх абмяркоўваць асобныя кінафільмы студыі «Беларусьфільм».

У мэтах павышэння тэатрычнай падрыхтоўкі і паглыблення майстэрства творчых работнікаў кіно будоць

чытацца лекцыі па марксіска-ленінскай эстэтыцы і асобных галінах кінематастыва. Намычаецца правядзенне творчых дыскусій па савецкіх і замежных фільмах.

Абмеркавана пытанне аб падрыхтоўцы да ІІІ Усеазападнага кінафестывалю, які адбудзецца ў Мінску 15 мая г.г. Выказаны і прыняты рэкамендацыі адносна фільмаў нашай кінастудыі, якія трэба прадставіць на фестываль.

Вырашана правесці разам з Саюзам журналістаў у другой палове красавіка двухдзённы семінар кінарэжысёраў, якія выступаюць у рэдакцыйных і абласных газетах. На семінар будоць запрошаны кінакрытыкі з Масквы.

Аргбіро прапанавала сіламі саюза выпускаць штомесячна ў кінастудыі «Перамога» вусны часопіс «Навіны кіно».

Вынікам работы ІІІ пленума будоць прысвечаны агульны сход членаў саюза разам з творчым актывам, які склікаецца ў пачатку красавіка.

Пісьмо ў рэдакцыю

Паважаны таварыш рэдактар! Пасля пахавання ўдавы Янкі Купалы Уладзіслава Францаўна ЛУЦЭВІЧ мы атрымалі шмат спакушалых тэлеграм і пісьмаў ад розных устаноў, арганізацый і асобных таварышаў.

Не маючы магчымасці адказаць сабіста на гэтыя спакушалыя, просім выказаць праз Вашу газету нашу сардэчную ўдзячнасць усім тым, хто падтрымаў нас у гэты пажалі час.

Сестры Янкі Купалы: А. Луцвіч, Л. Раманоўская, М. Аблячымская.

сабіста на гэтыя спакушалыя, просім выказаць праз Вашу газету нашу сардэчную ўдзячнасць усім тым, хто падтрымаў нас у гэты пажалі час.

Сестры Янкі Купалы: А. Луцвіч, Л. Раманоўская, М. Аблячымская.

Сестры Янкі Купалы: А. Луцвіч, Л. Раманоўская, М. Аблячымская.

За пультам — румынскі дырыжор

Дырыжор Бухарэсцкай філармоніі Мірча Басараб, які ўпершыню прыехаў у Мінск на гастролях, зрабіў выдатнае ўражанне на нашых аматыраў музыкі. Нагледзячы на аматыраў румынскі дырыжор пачаў, што румынскія малоды, ён зачараваў калектыву сімфанічнага аркестра. Беларускай філармоніі тэмперамент, здольнасць тонка раскрываць складаныя партытуры музычных твораў.

У канцэрце 21 сакавіка ў Палацы культуры прафсаюзаў Мірча Басараб паказаў сабе ўдумлівым інтэрпрэтарам выдатнай сімфоніі Мендэльсона. Выдатны наемнік кампазітар-рамантик пад непа-

разнастайнасцю настрою і своеасабліва каларыт народных мелодый, то павольных, то хуткіх, песенных і рытмічна вострых.

Пры выкананні рапсоды нашым аркестрам М. Басараб асабліва вылучыў яе эмацыянальны бок. Як дырыжор ён моцна і з настроям раскрыў малюнічасць партытуры. Ад усёй рапсоды, асабліва ад яе фінальнай часткі, засталася незабыўнае ўражанне. У ёй выявіліся плённыя традыцыі творчасці выдатнага румынскага кампазітара Д. Энеску, яго сімі і рапсоды на народнай тэме, а таксама трымаўля сувязь з песнямі і танцамі роднага краю.

срдзім уражаннем ад паездкі ў Штатландію напісаў твор, у якім адлюстравыў вобразы прыроды гэтага суровага краю, яго гераічнага легендарнага мінулага.

Дзякуючы ўмелай трактоўцы, М. Басараб у гэтай сімфоніі мякка задушыў лірызм, песеннасць першай часткі спалучыў з энергічнымі і вальміямі вобразамі фіналу. Сурова прагучала трэцяя — павольная частка сімфоніі, у якой кампазітар расказаў пра шатландскую легенду, звязаную з вобразам Марыі Сцюарт. Калі месцамі першая частка (асабліва ізаляжыне галоўнай і пачатковай партыі экспазіцыі) прагучала менш прыгожа, дык эстэтычныя часткі зрабілі вялікае ўражанне. Дырыжор і аркестр сармааддана і з захапленнем раскрывалі яркія рамантичныя карціны своеасаблівай праграмы сімфоніі Мендэльсона.

У гэтым жа канцэрце М. Басараб паказаў сабе не толькі выдатным дырыжорам, але і яркім кампазітарам — аўтарам рапсоды на румынскія народныя тэмы. Кампазітарскае адукацыю ён атрымаў у Бухарэсцкай кансерватарыі пад кіраваннем прафесара Тэадора Рагальскага. Пасля заканчэння кансерватарыі ў 1947 г. М. Басараб напісаў рад твораў для сімфанічнага аркестра, музыку да кінафільмаў, драматычных спектакляў. Яго дырыжорская дзейнасць пачалася не так даўно, але ён ужо заслужыў прызнанне ў Савецкім Саюзе і ў краінах народнай дэмакратыі.

Рапсодыя, напісаная ім у 1955 г., адносіцца да ліку яго лепшых твораў. Кампазітар паказаў у ёй бліскучае веданне аркестроўкі, пачуццёвы інструментальна каларыт і формы. Ён умела выкарыстоўвае асобныя інструменты і групы аркестра, асабліва дэдулямадухавыя, ствараючы народным румынскім інструментам. Ён імкнецца да яркай малюнічасці, да кантрастаў, якія падкрэсліваюць

У заключным канцэрце была выканана сімфанічная паэма «Прылюдзі» Ліста. Нагледзячы на тое, што гэты твор выдатнага венгерскага кампазітара выконваецца ў Мінску даволі часта, на гэты раз ён прагучаў свежа і па-новаму. Дырыжор знайшоў новыя дэталі і фарбы ў сімфанічным творы і прымысуў аўдыторыю ўважліва яго слухаць. Нарастанне гучнасці ад першых тактаў уступу да гераічнага фіналу зрабіла вялікае ўражанне. Па прыблізе служачоў, якія наладзілі гарычы аркестра, фінал «Прылюдзі» быў выкананы паўторна.

Некалькі дзён раней адбыліся канцэрты двух румынскіх музыкантаў — піяніста Валаяціна Георгіу і скрыпача Штэфана Георгіу, якія вельмі сапраўды міжчана.

Б. СМОЛЬСКІ.

На здымку: ля дырыжорскага пульта — Мірча Басараб.

Група кінааматараў, якая аб'ядналася пры рэдакцыі часопіса «Малодосць», скончыла работу над першым гучым фільмам. Ён названы «Вясёлы рэпартаж» і з'явіцца спецасаблівым кіначасопісам. Гэты прыём даў аўтарам магчымасць прадставіць сюжэт у выглядзе кароткай нескладанай навіны.

«Вясёлы рэпартаж» быў нядаўна паказаны па мінскаму тэлебачанню і суправаджаўся выступленнямі яго аўтараў. Зборнік радзівявада В. Гур'ель, радзівяк Г. Е. Гураў, спартсмен Савецкай Арміі Е. Новікаў, майстар лакальнай механікі М. Соркін і супрацоўнік часопіса «Малодосць» А. Дзітлаў расказалі аб тым, як яны зрабілі свой першы крок у кіно.

На здымку: кадры з «Вясёлага рэпартажа». Квартэт студэнтаў кансерватарыі выконвае папулярную песеньку «Марыяна» пад акам дзятчын, якую хоцучь выклікаць на спатканне.

А. ГАНЬКОЎ.

Група кінааматараў, якая аб'ядналася пры рэдакцыі часопіса «Малодосць», скончыла работу над першым гучым фільмам. Ён названы «Вясёлы рэпартаж» і з'явіцца спецасаблівым кіначасопісам. Гэты прыём даў аўтарам магчымасць прадставіць сюжэт у выглядзе кароткай нескладанай навіны.

Галоўны рэдактар Янка ШАРАХОЎСКІ. Рэдакцыйная